

Ik vond het vreemd dat de kinderen nog bij hém waren, doch wilde niet verder indringen op wat hij niet kon of mocht meedeelen.

De volgende dagen zocht hij meermalen mijn gezelschap, als hij tenminste niet bezig was met zijn kinderen het dek rond te draven, of spelletjes te doen. Hij scheen behoefte te hebben eens over Europa, en over dingen van vroeger te hooren. We haalden zijn eerste reis op, en lachten over het zonderlinge samenraapsel passagiers van toen. De Rus had hij sedert een keer gezien in H. Die was daar secretaris van het Russische gezantschap. Zijn vrouw werkte er op het bureau, was even coquet gebleven. Van den Italiaanschen graaf had hij nooit meer iets gehoord. Hij hield hem voor een internationalen oplichter, die langs deze route probeerde de Vereenigde Staten te bereiken. Den ouden Spaanschen scheepsarts had ik zelf kort tevoren ontmoet in een café te Santander, bij een groot glas gele manzanilla, onveranderd van uiterlijk, en immer spraakzaam en intransigent wat zijn vak betrof.

Over het huwelijk voorloopig niets. Niet voordat hij in de haven van C., waar we twee etmalen bleven, weer opgehouden werd, hoorde ik de volledige toedracht.

Men detineerde hem in de quarantaine-afdeeling van het Havenkantoor, wachtend op orders uit de hoofdstad. In een stoffige wachtkamer vond ik hem 's morgens op de bank. Toch stram-rechtop zat hij daar, norsch, wilskrachtig, onverzettelijk. De kinderen drongen als verschrikte vogeltjes aan zijn zij. Het meisje veegde met haar zakdoekje. Op een andere bank hurkte een groep Zigeuners, tusschendecks-passagiers, die niet en bloc werden toegelaten wegens sporen van trachoom aan de oogleden van het opperhoofd. Het was er moordend heet. Door de vervuilde open vensters gonsden vliegen in en uit.

Uit een handkoffer haalde hij vruchten, bananen en mango's, pelde die voor zijn kinderen, trachtte te troosten: stil, niet huilen, binnenkort mochten ze heusch door, nog één dag, nog een paar uur misschien.

Ik vroeg of ik iets voor hem kon doen.

Hij sprong overeind, ijsbeerde heen en weer.

— Amnestie! Verdoemd! Weet u wat het is. Hier, ik zal alles zeggen. Komt u deze kant op: Else verstaat Duitsch.

In een hoek van het vertrek, half binnensmonds en ongewoon hartstochtelijk voor den koel-afgemeten Duitscher van vroeger, reutelde zijn stem. Af en toe hokten de woorden in zijn keel.

De secretaris van een belangrijk departement, een machtig personage in de hoofdstad, was verliefd op Mercedes, op zijn vrouw. Daarom hadden ze haar toegelaten, en hem niet. 't Kostte hem nu één woord en alles was vergeven, hij kon zelfs zijn vroegere positie terugkrijgen. En dat dachten ze van hem, van hem. Groote schuld was bij Mercedes zelf. Och ze was het